

ת"פ 57557/10/19 - מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה נגד מזל בר אושר

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 57557-10-19 מדינת ישראל נ' צ'ינצ'ולקר (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רמלה באמצעות ב"כ עוה"ד הדס
פרידמן, ליאל אהרוני, הדס שלמה
והמתמחה אליעזר צמח

המאשימה

נגד
מזל בר אושר (אסירה) באמצעות ב"כ
עוה"ד שירן ברגמן

הנאשמת

גזר - דין

א. כתב-האישום:

הנאשמת הורשעה בעקבות הודאתה בעבירה של **פציעה כאשר העבריין מזוין**, לפי סעיף 335 (א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

במועד הרלוונטי הייתה הנאשמת **אסירה** בכלא נווה תרצה, והיא שוכנה בסמיכות לתא המאסר של המתלוננת.

בתאריך 26.10.19, על רקע וויכוח שנתגלע בין הנאשמת לבין אסירה אחרת (המתלוננת), נטלה הנאשמת מארון הציד בתא שלה שני מכסים של קופסאות שימורים, לאחר מכן, היא **נגשה אל תא המעצר בו שהתה המתלוננת, קפצה עליה ודקרה אותה בפניה באמצעות שני המכסים הנ"ל**.

כמתואר בעובדות, מיד לאחר מכן, אסירה אחרת הדפה את הנאשמת כדי למנוע ממנה להמשיך ולדקור את המתלוננת, אסירה נוספת ניסתה לשלוף מידה את המכסים הנ"ל, **אך הנאשמת מנעה מהן והשתוללה בעודה אווזת בחפץ המדובר**.

עקב כך, נגרמו לאסירות האחרות, שניסו לבלום את הנאשמת שריטות, הנאשמת אף היא נשרטה ואילו למתלוננת נגרם פצע דקירה במצח (אפנה לתמונות הפציעה - במ/1).

ב. מתחם ענישה:

התכליות המוגנות אחר העבירה, שאותה ביצעה הנאשמת, הן השמירה על גופו, בטחונו וכבודו של אדם, ובנוסף, במקרה זה, השמירה על הסדר הציבורי, ביטחון האסורים בבתי-הכלא ושלומם האישי.

נוכח עקרון ההלימה ופסיקה הנוהגת בתחום, אני קובע כי מתחם הענישה ביחס לאירוע **זה נע בין 8 חודשי מאסר בפועל עד 36 חודשי מאסר בפועל.**

אפנה אל פסקי-הדין הבאים שאותם יש לאבחן לקולה או לחומרה:

ע"פ 9385/10 אבו צעלוק נגד מדינת ישראל (27.12.11):

הנאשם, אסיר, **שחתך בבית-הסוהר, באמצעות קופסת שימורים, אסיר אחר, שעמו חלק תא משותף, בצווארו ובחזה (הורשע בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333), עקב כך, גרם לו לחתך עמוק בצוואר ולחתכים שטחיים בחזה, היה תקופה קצרה לפני שחרורו הצפוי, בעל עבר פלילי, נדון ל - 5 שנות מאסר.**

רע"פ 489/21 ישראל ביטאו נגד מדינת ישראל (26.1.21):

הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בכך שפצע את המתלונן, **לאחר שהמתלונן דחף אותו, הפילו ארצה, בתגובה אחז הנאשם בחפץ חד, התקדם לעבור ודקר אותו בבטנו פעמיים.** כתוצאה מכך נגרמו לו שני פצעי דקירה בבטנו, אחד בעומק 5 ס"מ. הנאשם **בעל 2 הרשעות קודמות. נמסר תסקיר הממליץ על ענישה שיקומית, אשר מסר כי הנאשם ערך שינוי בחייו. בבית משפט השלום נקבע מתחם שבין 8 - 20 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות** בבכרו את שיקולי השיקום. בית-המשפט המחוזי קיבל את הערעור, קבע כי **הרף התחתון של המתחם ראוי להיות 12 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל.** בקשת רשות ערעור של הנאשם נדחתה.

ע"פ 6347/12 מדינת ישראל נגד שי מרה (13.5.13):

הנאשם, אסיר, **המרצה 18 חודשי מאסר, אשר פגע בשלושה אסירים אחרים, ימים ספורים לפני שחרורו הצפוי, אשר הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, חבלה חמורה ותקיפה, בכך שמילא דלי ובו מים רותחים, שפך אותו על ראשו של אסיר אחר, לאחר מכן גם על אסיר נוסף ובנוסף תקף באמצעות הדלי אסיר שלישי, בעל עבר פלילי הכולל 5**

הרשעות קודמות בעבירות אלימות ורכוש, נדון ל - 4 שנות מאסר בפועל לאחר שעונשו הוחמר מ - 3 שנות מאסר.

רע"פ 5128/07 דניאל רוזן נגד מדינת ישראל (10.7.07):

על רקע וויכוח בין הנאשם לבין המתלונן הגיע המתלונן אל בית הנאשם, וחבט בשער ביתו בצורה מאיימת. **בתגובה, יצא הנאשם מביתו והכה את המתלונן בראשו באמצעות מוט ברזל, גרם לו לחבלות בפנים, אל המקום הגיעו שוטרים, הנאשם התנגד למעצרו, נדון ל - 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.**

רע"פ 2298/20 יצחק עזרא נגד מדינת ישראל (5.4.20):

הנאשם הורשע לאחר הליך שמיעת ראיות בכך שעל רקע וויכוח של כריתת עצים, הוא תקף את המתלונן, יליד 1954, הפילו ארצה, תקף אותו בבעיטות ובאגרופים, גרם לו לשברים בצלעות אשר חייבו טיפול רפואי, **נעדר עבר פלילי, תסקיר לא הציג שיקום מלא, נדון ל - 10 חודשי מאסר בפועל.**

רע"פ 9543/16 אחמד מוחמר נגד מדינת ישראל (12.3.17):

לאחר שמיעת ראיות, הורשע הנאשם, **נעדר עבר פלילי, בכך שבעקבות וויכוח, הוא תקף את שני המתלוננים, תחילה ניסה לתקוף את אחד מהם במכת אגרוף בפניו, את השני תקף באמצעות שפכטל בפניו, חנק אותו באמצעות חולצה. הכה את הראשון מכת אגרוף בפניו, איים על שניהם, נמסר תסקיר ללא אופק שיקומי, נדון ל - 24 חודשי מאסר בפועל.**

רע"פ 8388/19 עומר שלאעטה נגד מדינת ישראל (18.12.19):

בין הנאשם, אשר נהג בפסילה, לבין נהג אחר התגלע וויכוח דרך, הוא ניגש אל רכבו של הנהג האחר, משך אותו החוצה מרכבו, הכה בראשו במכות אגרוף, דחף אותו, הפילו ארצה ובעט בו, **בעל עבר פלילי הכולל מאסר מותנה, נדון ל - 10 חודשי מאסר בפועל.**

רע"פ 7377/18 חולדוקוב נגד מדינת ישראל (15.11.18):

הנאשם עבד כמאבטח בפאב, ובמסגרת זו תקף יחד עם אחר שני מבלים שלא נענו לדרישתם, במכות ובעיטות, נגרמו להם לחבלות, ושברים, בעל עבר פלילי, תסקיר חיובי, נדון ל - 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

רע"פ 1851/19 אלגרינאווי נגד מדינת ישראל (20.3.19):

הנאשם ובנו תקפו את המתלונן כשהם מצוידים במוט ברזל בראשו ובגבו וגרמו לו לשבר בכף ידו ולחבלות נוספות, העדר עבר פלילי, נדון ל - 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

ע"פ 9147/17 אבו עביד נגד מדינת ישראל (20.9.18):

דקירה בלחי באמצעות חפץ חד, אשר הובילה לטיפול רפואי ולניתוח, הוצג הסדר טיעון שבמסגרתו המאשימה הגבילה את עצמה ל - 24 חודשי מאסר, עבר נקי, הסכם סולחה, צעיר, תסקיר חיובי, אשר הציג תמונה שיקומית, **בית-המשפט העליון הקל בעונש מ - 12 חודשי מאסר בפועל ל - 6 חודשי מאסר שניתנים לריצוי בעבודות שירות.**

ג. שיקולי ענישה:

(1). חומרת העבירה:

הנאשמת ביצעה **עבירת אלימות חמורה**, שבמסגרתה פצעה את פניה של אסירה אחרת בתוך כתלי הכלא, לאחר שהיא הצטיידה מראש בשני מכסים של פחיות שימורים.

אפנה אל התצלום המתעד את **הפציעה החמורה בפניה** של המתלוננת (במ/1).

אפנה אל **צילום הווידאו** אשר הוצג בעת הטיעון לעונש, שאותו תיארתי בעמוד 11 שורות 14 - 21 לפרוטוקול.

זהו אירוע אלימות חמור, **מתוכנן מראש**, שנולד **ממניע של קנאה בין-אישית** (כנראה, מאבק על ליבו של גבר) ואפנה בעניין זה אל הרקע למעשים, מתוך הסבריה של הנאשמת המתרצים אותו, במילותיה האחרונות (עמוד 11 שורה 24 והלאה):

צפייה בסרטון הנ"ל, בהחלט מלמדת על **הנחישות של הנאשמת בעת ביצוע המעשים**, על החתירה להשיג את מבוקשה - לחבול במתלוננת ויהי מה, תוך שהיא נאבקת באסירות אחרות, אשר ביקשו לבלום אותה, לנתק את המגע בינה ובין המתלוננת, והיא המשיכה משך שניות ארוכות להפעיל כוח מתנגד כדי להשיג את מבוקשה.

הנאשמת פצעה את המתלוננת **בפניה**, ועיון בתצלום הפציעה (במ/1) מלמד, כי סביר להניח שפציעה זו **תותר בפני המתלוננת סימן שלא ימחה.**

מעבר לחומרה הרבה הנודעת למעשה האלימות, כשלעצמו, קיימת חומרה יתירה לגילויי אלימות בתוך בתי-הכלא, בין אסירים, המבקשים ליישב סכסוכים, לרכוש לעצמם מעמד או להעניש את האחר באמצעי אלימות, ונוכח הצורך להרתיע הן את היחיד והן את הרבים, כדי לתרום להשלטת הסדר בתנאים קשים ביותר בתוך כתלי הכלא.

עמד על כך בית-המשפט העליון בע"פ 6347/12 מדינת ישראל נגד שי מרה (13.05.2013) בקובעו:

"לטעמנו, יש לשקול לחומרה גם את זהות הקורבנות ומקום התרחשות המעשים - קרי, עבירות כנגד אסירים בין כותלי בית הסוהר. כליאתו של אדם על ידי הריבון אינה שוללת ממנו את זכויותיו, מלבד חופש התנועה וחירותו מעצם הכליאה עצמה. אולם, הלכה למעשה, אסירים הם קבוצה מוחלשת במובן העמוק ביותר. האסיר חשוף לסיכונים מוגברים ותדירים לפגיעה בגופו ובכבודו. לאור זאת, חלה על המדינה החובה לפעול ביתר שאת, באופן אקטיבי ובמאמץ, כדי להבטיח שזכויותיו של אדם כלוא לא יפגעו."

ובענין אבו צעלוק, אשר הובא לעיל, שעובדותיו דומות מאוד למקורו, אשר נדון ל - 5 שנות מאסר נקבע:

"אשר לחומרת העונש, המערער נקט אלימות חמורה בתוך כותלי בית הסוהר תקופה קצרה לפני שחרורו. כל אלה מלמדים כי אין עליו מורא החוק, ואלימות היתה לו לדרך חיים. למערער עבר פלילי מכביד הכולל איומים, תקיפה ועבירות סמים, ובמקרה דנא גילה כי היד עודנה נטויה".

בנוסף, מכיוון אחר של מחשבה, כאשר דנים בעבירות אלימות בתוך כתלי הכלא, יש להרתעת היחיד והרבים מקום של בכורה בענישה, פן יאמר לעצמו אסיר, מאן דהוא, כי מאחר וממילא הוא נדון לתקופת מאסר ארוכה מאוד, בית-המשפט ימנע ומלצרך תקופת מאסר נוספת למאסרו ובדרך זה יזכו דווקא האסירים שביצעו עבריינות חמורה למעין חסינות מפני עבריינות עתידית בתוך כתלי הכלא.

בית-המשפט העליון הורה לא אחת, כי בעבירות אלימות יש להחמיר בענישה. ואכן, רק לאחרונה, במסגרת רע"פ 489/21 ישראל ביטאו נגד מדינת ישראל (26.1.21), אשר הובא לעיל במסגרת דיוני המתחם, נקבע:

"על בתי המשפט להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות מעין אלו, ולשלוח מסר מרתיע שלפיו העונש הראוי בגין עבירות אלו הוא מאסר בפועל מאחורי סוגר וברח".

וכן אפנה אל ההוראה הברורה, בשינויים המחוייבים, להחמיר בענישה ביחס לכל תופעה עבריינית שבמסגרתה נוקטים אנשים באלימות לשם פתרון סכסוכים בע"פ 6971/13 אושר עמרן נגד מדינת ישראל (23.09.2014):

"כבר נלאינו מלחזור ולהתריע על התופעה, אשר הולכת ומתרחבת בעיקר בקרב צעירים, של יישוב מחלוקות וסכסוכים, בדרך כלל בעניינים של מה בכך, תוך שימוש בנשק קר או חם. זוהי תופעה שחברה מתוקנת אינה

יכולה להשלים עמה, והדרך להתמודד, עם תופעה זו, שפשתה בחברה בישראל לכל גווניה וצורותיה, הינה באמצעות ענישה קשה ומרתיעה."

(2). עבר פלילי:

לחובת הנאשמת עבר פלילי הכולל 3 הרשעות קודמות (במ/3), והיא מרצה עתה 26 שנות מאסר.

עברה הפלילי מלמד, כי דרך האלימות על רקע סיבות סתמיות אינה זרה לנאשמת.

בשנת 2004 היא הורשעה בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**.

בשנת 2011 הורשעה הנאשמת בעבירות של רצח בכוונת תחילה והריגה, והיא נדונה ל - 24 שנות מאסר בפועל.

בעניין זה אפנה אל גזר-הדין של בית-המשפט המחוזי בבאר-שבע (תפ"ח 1620-07-10). עיון בו מלמד, כי הנאשמת **דקרה למוות באמצעות סכין אישה שהייתה בחודש השמיני להריונה**.

בשנת 2018 היא הורשעה בבית-המשפט המחוזי מרכז בעבירת פציעה, והיא נדונה ל - 4 שנות מאסר בפועל, שנתיים הצטברו למאסרה הנוכחי. בעניין זה אפנה אל גזר-הדין של בית-המשפט המחוזי מרכז ת"פ 60448-12-15 (במ/3). עיון בו מלמד, כי הנאשמת, **בהיותה אסירה, חשדה במתלוננת שהיא פגעה בחפציה ואז "שפכה על גופה ופניה של המתלוננת מים רותחים אשר גרמו לכוויות חמורות על פניה וגופה והיא נזקקה לטיפול רפואי בבית חולים"** (עמוד 16 שורות 25 - 28). עיון בכתב-האישום מלמד, כי היה זה מעשה אלימות **מתוכנן**, כפי המעשה שאותו נותנת את הדין עתה.

גזר-דין זה, הקים לחובת הנאשמת **מאסר מותנה בר הפעלה בן 8 חודשים**, אשר לא הרתיע אותה מלשוב ולבצע מעשה אלים נוסף כלפי אסירה.

לאמור: זוהי נאשמת אשר **ממשיכה במעשיה האלימים גם בתוך כתלי הכלא** והיא מסכנת את שלום ציבור האסירות, כאשר בכל פעם מחדש היא **מוצאת לעצמה תירוץ מוזר**, אשר יצדיק את האלימות החמורה שבה היא נוקטת.

המסקנה הברורה, כי הנאשמת אינה מורתעת מעונשי מאסר בפועל ומענישה שמצטברת להם.

(3). שיקולים מקלים:

לנאשמת תחלואה נפשית, אך היא מתמצית בקיומה של "הפרעת אישיות קשה, ברמת ארגון נמוכה מאוד עם מנגנונים ראשוניים של השלכה ופיצול, זעם נרקסיסטי, חוסר אמפתיה לקורבנותיה ונטייה להתנהגות אימפולסיבית".

למרבה הצער, מאפיינים אישיותיים שכאלה אינם חזיון נדיר אצל אלו המבצעים עבירות אלימות חמורות, ואין כאן כל נתון חריג היורד לשורש השיקול לקולה למרות שיש להביאו בחשבון במידת מה.

נמסר שהיא נעדרת תחלואה פסיכוטית או תחלואה חמורה ממנה או מחשבות שווא.

בעניין זה, אפנה לאמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית, משנת 2016, אשר הוגשה לבית-המשפט המחוזי מרכז ועתה הוגשה בפניי (במ/6) וכן אפנה לחוות הדעת הפסיכולוגית (במ/5).

עיון בחוות הדעת אינו מלמד, על תחלואה נפשית ברמה גבוהה אשר בכוחה לזכות את הנאשמת בהקלה עונשית בעלת ממש.

עיון בחוות הדעת הפסיכולוגית (במ/5) מלמד, כי "רמת האינטליגנציה של מזל הינה ברמה ממוצעת...ללא פערים משמעותיים בין היכולת המילולית הנמצאת בתחום הממוצע...לבין יכולתה ביכולת הביצועית..." (ולא מיותר להפנות לאסופת המכתבים שכתבה לבנותיה - במ/7).

לא ניתן לאתר בחוות הדעת הנמקה, שבכוחה להוביל להקלה עונשית של ממש.

אכן, זוהי נאשמת שפשוט "מתקשה לעתים לווסת את רגשותיה", ועניין זה עלול להוביל "לקושי לראות את המציאות נכוחה".

היא מתקשה להתמודד עם כעסים, כלשון בעלת חוות הדעת.

ההמלצה בחוות הדעת היא שהנאשמת "תהיה במסגרת עם גבולות מאוד ברורים" - ואכן - הנאשמת מצויה במקום הראוי לה, ואף ראוי עתה להמחיש לה פעם נוספת את הגבולות הברורים מפני עבריינות נוספת.

מנגד, בחוות הדעת ניתן למצוא את תולדות חייה ואפנה לדברים שמסרה בעמוד השני שורות 7 - 10 וכן לאמור בשורה 21.

יחד עם זאת, אפנה בעניין זה אל גזר-הדין של בית-המשפט המחוזי באר-שבע הנ"ל, לעמוד 7 שם פורטו הנסיבות

המקלות שהובילו להסדר שהוצג, ובין השאר: "הצדדים פרטו בפנינו באריכות את הנימוקים שעמדו בבסיס ההסדר שהמאשימה תלתה הסכמתה לענישה מופחתת במצבה הנפשי של הנאשמת, כאשר זהו הנימוק המרכזי שעמד בבסיס ההסדר" (עמוד 7 פסקה שנייה).

ואכן, גם בעת הצגת הסדר הטיעון במסגרת גזר-הדין של בית-המשפט המחוזי מרכז, הודיעה נציגת המאשימה, כי המאשימה לקחה בחשבון, בין השאר, את "מצבה הנפשי של הנאשמת" (עמוד 15 שורה 22).

שקלתי את העובדה, כי הנאשמת **הורשעה בעקבות הודאתה**, ובכך חסכה זמן ציבורי למרות שכפי שצוין לעיל, כל האירוע הוסרט במצלמות האבטחה של בית-הכלא וניכר כי קיימות עדות ראייה רבות.

קראתי את אסופת המסמכים שסומנה במ/7 (המכתבים לבנותיה).

האזנתי בקשב רב לדבריה האחרונים של הנאשמת, במסגרתם **הביעה צער, חרטה, אך שוב תירצה אותם, בכך שהמתלוננת "עשתה עלי חרם", וכן ש"ציוותה על אסירות לא לדבר איתי"** ושכן הזוג שלה הציע לה נישואין וכיו"ב אמתלות שונות ומשונות לנקיטה באלימות (עמוד 11 שורה 24).

ד. מסקנה:

המסקנה המצטברת מכל האמור לעיל, היא שעומדת בפניי נאשמת, אשר ביצעה עבירת פציעה חמורה, מתוכננת, בנחישות, תוך שימוש באמצעי, אשר חבלה בפניה של אסירה אחרת, המרצה עתה 26 שנות מאסר, בעלת עבר פלילי שכולו מתחום האלימות, חזרתית, אשר שבה ומבצעת עבריינות אלימה גם בתוך כותלי הכלא, בעטיפה של תירוצי תירוצים, שהמצב הנפשי הנטען בעניינה אינו יורד לשורש העניין שאין בכוחו להוביל להקלה משמעותית בעניינה.

על כן, יש לקבוע את עונשה בתוך המתחם, ברף הבינוני, באופן ששייב לה כגמולה, יוסיף הרתעה אישית ויתרום להרתעת הרבים - אסירים שכמותה החושבים על פתרון סכסוך בדרך אלימה.

למרות שמדובר באסירה לתקופה בת 26 שנה, אין כל הנמקה שתוביל להפעלת המאסר המותנה באופן חופף, או לחפיפת עונש המאסר בפועל שלהלן, לעונש מאסר הנוכחי, שהרי מדובר בנאשמת אלימה, חזרתית, אשר ביצעה את המעשה בתוך כותלי הכלא, שיש צורך להדגיש כלפיה את ההרתעה הפרטית ושיש להבהיר לה ולאסירים שכמותה, כי תקופת מאסר ארוכה ככל שתהיה אינה מקימה חסינות מפני ענישה נוספת, מצטברת, נוכח מעשי עבריינות נוספים.

ראינו, בעניינים שהובאו לעיל - **שי מרה ואבו צעלוק (עניין שעובדותיו דומות למקרנו)**, כי הנחיית בית-המשפט

העליון היא שיש לראות בחומרה יתירה גילויי אלימות בתוך כותלי הכלא והוראתו היא על ענישה מצטברת מחמירה לתקופת המאסר.

זוהי נאשמת שהמעשה האלים בתוך כותלי הכלא יחד עם עברה הפלילי, יחד עם המאסר המותנה, שהיה תלוי לחובתה ולא הרתיע אותה מלשוב ולבצע מעשה אלים - כל אלו מלמדים כי היא נעדרת כל מורא של החוק ולפיכך יש לגזור את דינה באופן מחמיר.

ה. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 16 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה בן 8 החודשים שנגזרו על הנאשמת במסגרת ת"פ מחוזי מרכז 60448-12-15 (במ/3) וזאת במצטבר לעונש המאסר בפועל.

ג. סה"כ תרצה הנאשמת 24 חודשי מאסר בפועל, אשר יצטברו לתקופה מאסרה הנוכחית, אך מתקופה זו תנוכה תקופת מעצרה בתיק זה, בין הימים 26.10.19 - 10.11.19.

ד. 6 חודשי מאסר שאותם לא תרצה הנאשמת אלא אם כן תעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה שיש בה יסוד של אלימות כלפי הגוף, למעט איומים.

ה. הנאשמת תשלם פיצוי למתלוננת עת/2 בסך 10,000 ₪ וזאת בעשרה תשלומים חודשיים שווים, הראשון בתאריך 1.4.21 ובכל ראשון לחודש שלאחר מכן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

צו כללי למוצגים.

התיק סגור.

ניתן היום, כ"ז שבט תשפ"א, 09 פברואר 2021, במעמד הצדדים.

